

เผยแพร่ผลงานรายงานผลการทักษะการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จ. อ

นำเสนอเมื่อ : 30 ส.ค. 2552

รายงานผลการวิจัย เรื่อง ผลการพัฒนาทักษะการผันวรรณยุกต์
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการผันวรรณยุกต์
โดย นางอัญชลี มีทรัพย์
ตำแหน่ง ครูชำนาญการ

ที่มาและความสำคัญ

จากการติดตามข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้ภาษาไทยในปัจจุบันพบว่า
ภาษาไทยกำลังถูกกลืนไปในบางส่วนโดยเฉพาะวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่ดิงามสำเนียง
เสียงพูดโดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะบางตัว เช่น ช ท ถ ส ที่มีการออกเสียงกันเพี้ยนไป
สำนักราชบัณฑิตยสถาน เปิดเผยว่า ปัจจุบันเด็กไทยผันวรรณยุกต์ไม่ได้ ย่อความไม่ได้
จึงได้มีการเร่งสร้างแบบทดสอบวัดความรู้ครู นักเรียนเพื่อประเมินตัวเอง เน้นปลูกฝังตั้งแต่ 3 ขวบ ด้วยการดู
โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความห่วงใยภาษาไทยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฯ
ที่ทรงให้พระบรมราโชวาทแก่เอกอัครราชทูตและกงสุลใหญ่ไทย
ที่เขาคงล่ามของรัสเซียพระบาทเกี่ยวกับคนไทยไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย
ทรงเสียดายที่คนไทยเห็นภาษาไทยเป็นสิ่งล้าสมัยและคนไทยแสดงพฤติกรรมเป็นฝรั่ง จีน ญี่ปุ่น
ทำให้ชาวต่างชาติมองคนไทยเป็นสัตว์ประหลาดนั้นในโอกาสเดียวกันนี้เอง นางจินตนา พันธุ์พัก
เลขาธิการราชบัณฑิตยสถาน กล่าววา
นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสห้วงภาษาไทยมาโดยตลอด
โดยเฉพาะการกระตุ้นให้คนไทยเห็นความสำคัญของภาษาไทย
จึงทำให้รัฐบาลจัดให้การรณรงค์ความสำคัญของภาษาไทยเป็นโครงการระดับชาติ
เพราะปัจจุบันปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบในเด็กไทย คือ ผันเสียงวรรณยุกต์ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา ไม่ได้
สะกดคำผิดๆ ถูกๆ ที่สำคัญเด็กทุกวันนี้ จับประเด็นสำคัญ และย่อความไม่เป็น
ในฐานะผู้วิจัยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมาเป็นเวลานานกว่าสิบปี พบว่าปัญหาในการเรียนรู้หลักภาษาไทย การอ่าน
การเขียนสะกดคำที่สำคัญและยุ่งยากสำหรับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
1 คือเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ในการอ่านและเขียนสะกดคำ
ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ขึ้น
โดยยึดแนวคิดที่สำคัญว่าการให้โอกาสให้เด็กได้ฝึกฝนในเรื่องของทักษะบ่อย ๆ
ย่อมทำให้เกิดความชำนาญและเกิดการเรียนรู้ที่คงทน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทย
ดานการผันวรรณยุกต์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการผันเสียงวรรณยุกต์

ประชากร

กลุ่มประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 204 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/7 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ประกอบด้วย

- 1.แบบฝึกเสริมทักษะการผันเสียงวรรณยุกต์
- 2.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ดังนี้

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ทดสอบก่อนการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้
2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามลำดับที่เขียนไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ และให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ ตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้
3. ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ ใช้เวลา 60 นาที โดยดำเนินการหลังจากได้จัดการเรียนการสอน
4. เก็บรวบรวมข้อมูลและบันทึกผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ โดยคำนวณจากสูตร E_1 / E_2
2. การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการผันวรรณยุกต์ โดยแจกแจงคะแนนของนักเรียนเป็นรายคนลงในตารางบันทึกผล แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล พร้อมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ ด้วย t-test เพื่อศึกษาความสามารถทางการเรียนรู้อะไรเรื่องการผันวรรณยุกต์ในภาพรวม

สรุปผลการดำเนินงาน

การวิจัย เรื่อง ผลการพัฒนาทักษะการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ด้วยแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ มีการดำเนินการวิจัยซึ่ง สามารถสรุปผลการดำเนินงานดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์เท่ากับ 87.72 /83.27 ซึ่งผลการดำเนินงานสูงกว่าสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ที่ระดับ 87.72 /83.27
2. คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนวิเคราะห์ด้วย t-test ปรากฏค่า t-test = 32.29 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงกล่าวได้ว่า คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน นั่นคือ คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาและแก้ไขปัญหาด้านการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนได้จริง

อภิปรายผล

จากผลการดำเนินงานที่ปรากฏ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ตามประเด็นต่อไปนี้

1.

จากผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ และพบว่าแบบฝึกดังกล่าวมีประสิทธิภาพที่ระดับ 87.72 /83.27

ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การนำแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยา และหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีมาใช้ในการสร้างแบบฝึกเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้อะไรของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์มพรรย (อางอิงจาก ชัยวัฒน์

สุทธิรัตน์ , 2550 : 157) ที่กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกต้องยึดตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังนี้ 1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด คือ สิ่งใดที่ใดทำบ่อย ๆ จะทำได้ดี แดดานาน ๆ ทำทีก็จะลืม 2. ความแตกต่างระหว่างบุคคลคือ ต้องไม่ยากไม่ง่ายเกินไป 3. การจูงใจผู้เรียนทำแบบฝึกจากภายในสู่ภายนอก และ 4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เบื่อหน่าย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วรสุดา บุญยไวโรจน์ (อ้างอิงจาก สุนันทา สุนทรประเสริฐ , 2543 : 57-58) ที่ได้แนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกยึดลักษณะการสร้างแบบฝึกที่ดี กล่าวคือ แบบฝึกที่ดี ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีการ คำสั่งหรือตัวอย่าง มีความเหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองเมื่อต้องการ และมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเราให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เบื่อหน่ายจะกระทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ ตลอดจนควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนแต่ละคน

เช่น ความแตกต่างด้านความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึกควรจัดทำให้มากพอ และมีทุกระดับ ตั้งแต่ ง่าย ปานกลาง และยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน สามารถเลือกทำได้ตามความสามารถ และเพื่อให้ให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปว่า แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ มีลักษณะของแบบฝึกที่ดี คือ

1. ยึดหลักจิตวิทยาเป็นพื้นฐาน เช่น ด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล กฎแห่งกระทำซ้ำ
2. มีความหมายต่อชีวิต และตรงจุดประสงค์
3. ปลูกเร้าความสนใจ มีความหลากหลาย
4. เหมาะสมกับวัย
5. ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

2. จากข้อมูลด้านคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แล้วทำการทดสอบสมมติฐานวิเคราะห์ด้วย t-test

ปรากฏค่า t-test = 32.29 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งกล่าวได้ว่า คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน นั่นคือ คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ มีประสิทธิภาพ

สามารถพัฒนาและแก้ไขปัญหาการเรียนการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนได้จริง ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อะไรเรื่องหนึ่งหลังที่ได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ จบไปแล้ว ทั้งนี้เพราะการให้นักเรียนได้ฝึกย้ำคิดย้ำทำ เป็นการสร้างความเชี่ยวชาญประการหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ใช้แบบฝึกสำหรับพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น อานงค์ ใจรุ่งกา (2547 : 58)

สรุปผลการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว ไว้ดังนี้

หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 78.86

และสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนรูด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ประสิทธิภาพของแบบฝึกที่ได้จากการวิจัยเท่ากับ 87.71 / 87.49

ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานของงานวิจัยที่ตั้งไว้ จุฑามาศ ศีวิลัย (2549 : 56) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว

โดยใช้ภาพประกอบสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านสูงขึ้นไปร้อยละ 70 และมีความคงทนต่อการเรียนรู้ภาษาไทยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้นักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อการบริหารจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี

ขอเสนอแนะ

หลังเสร็จสิ้นการดำเนินงานวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

1.

ในการนำแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ไปใช้กับนักเรียนนั้นครูผู้สอนควรศึกษาลำดับขั้นตอนและคู่มือการใช้ให้เข้าใจ

2.

ในกรณีที่ครูแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ไปใช้กับนักเรียน

ครูผู้สอนควรจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ให้พร้อม อีกทั้งควรให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

3. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกนั้น ครูควรให้ความสนใจนักเรียนอย่างใกล้ชิด

และวางบทบาทของตนเองเป็นผู้แนะนำแก่นักเรียน ไม่ใช่ผู้บอก

รวมทั้งควรคำนึงว่าการทำกิจกรรมในแบบฝึกไม่ใช่การทดสอบ
ดังนั้นเมื่อนักเรียนยังไม่บรรลุเป้าหมายของการทำแบบฝึก
ครูผู้สอนอาจช่วยเหลือเป็นรายบุคคล
และอย่าคิดย่ำทำกิจกรรมในแบบฝึกจนกว่านักเรียนจะเกิดความรู้ความชำนาญในที่สุด